

Plná moc v trestním řízení

Plnou mocí se v praxi prokazuje, že mezi obviněným a jeho obhájcem byla uzavřena tzv. smlouva o poskytování právních služeb, tato smlouva je ve smyslu občanského zákoníku smlouvou příkazní, modifikovanou ustanoveními zákona o advokacii. Smlouva o poskytnutí právních služeb upravuje pouze vnitřní vztah mezi obhájcem a obviněným, navenek, tj. vůči třetím osobám, se prokazuje ve formě plné moci jako jednostranného prohlášení zmocnitele o osobě zmocněnce a rozsahu jeho oprávnění jednat s účinky pro zmocnitele.

Plnou mocí se v praxi prokazuje, že mezi obviněným a jeho obhájcem byla uzavřena tzv. smlouva o poskytování právních služeb, tato smlouva je ve smyslu občanského zákoníku smlouvou příkazní, modifikovanou ustanoveními zákona o advokacii. Smlouva o poskytnutí právních služeb upravuje pouze vnitřní vztah mezi obhájcem a obviněným, navenek, tj. vůči třetím osobám, se prokazuje ve formě plné moci jako jednostranného prohlášení zmocnitele o osobě zmocněnce a rozsahu jeho oprávnění jednat s účinky pro zmocnitele.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 7 Tdo 927/2002, ze dne 21.11.2002)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání obviněného Ing. I. S., proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. 9 To 74/02, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 16 T 32/99, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. 9 To 74/02, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Vrchnímu soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 3. 2001, č. j. 16 T 32/99-1747, byl obviněný Ing. I. S. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a odsouzen podle § 250 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. za použití § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v samostatné výdělečné činnosti zprostředkovatelské na dobu 4 (čtyř) roků.

Z podnětu odvolání obviněného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 4. 2002, č. j. 9 To 74/02-1842, napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a uložil mu podle § 250 odst. 4 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Pro výkon tohoto trestu byl obviněný podle § 39a odst. 3 tr. zák. za použití § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v samostatné výdělečné činnosti zprostředkovatelské na dobu 4 (čtyř) roků.

Proti shora citovanému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím svého obhájce JUDr. V. J. dovolání, a to z důvodů uvedených § 265b odst. 1 písm. c), g), h) tr. ř.

Opodstatněnost dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. spatřuje obviněný v porušení práva obviněného na obhajobu, neboť podle názoru obviněného neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl. V trestní věci obviněný vykonal právo na obhajobu tím, že si zvolil dva obhájce JUDr. J. Č. a JUDr. V. J. Obviněný žádnému z obhájců nikdy nevyověděl plnou moc a taktéž neučinil žádný úkon, který by bylo možno považovat za zmocnění pouze jednoho z těchto dvou obhájců k přijímání písemností a k vyrozumívání o úkonech trestního řízení. Vzhledem k tomu, že odvolací soud nedodržel postup předpokládaný v ustanovení § 37 odst. 3 tr. ř. (neurčil který z obhájců bude přijímat písemnosti a bude vyrozumíván o úkonech trestního řízení), i přes skutečnost, že JUDr. Č. podával za odsouzeného dovolání, vyrozumíval o úkonech konaných před vrchním soudem tento soud pouze jednoho z těchto obhájců, a to JUDr. J. Obviněný vyjádřil názor, že tímto postupem odvolacího soudu mu nebylo umožněno, aby měl v řízení před Vrchním soudem v Praze oba své zvolené obhájce, které podle zákona mít mohl a měl, čímž bylo zkráceno jeho právo na obhajobu.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný uvedl, že v důsledku novely trestního zákona účinné od 1. 1. 2002 byl v daném případě vytvořen prostor pro aplikaci ustanovení § 40 odst. 1 tr. zák. Vrchní soud v Praze k novele trestního zákona podle § 16 odst. 1 tr. zák. sice přihlédl a z tohoto důvodu zrušil rozsudek krajského soudu, nezohlednil však již skutečnost, že škoda, kterou měl obviněný trestným činem způsobit, již v žádném případě nemohla výrazněji přesáhnout dolní hranici škody velkého rozsahu. Pokud tedy krajský soud uložil trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, měl vrchní soud při tak výrazné změně poměrů, jaká nastala pětinasobným zvýšením dolní hranice pojmu škoda velkého rozsahu, uložit trest pod zákonnou trestní sazbou, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky. Ze shora uvedeného podle názoru obviněného vyplývá, že při zjišťování výměry trestní sazby stanovené v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl odsouzený uznán vinným, je třeba vzít v úvahu i obecná ustanovení trestního zákona upravující ukládání a výkon jednotlivých trestů a tedy i ustanovení § 40 odst. 1 tr. zák., které stanoví podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody. Argumentaci uvedenou k tomuto dovolacímu důvodu obviněný uzavřel konstatováním, že mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným.

Námítky k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolatel podrobně rozebral jak v podaném dovolání, tak i v jeho doplnění ze dne 26. 7. 2002. Ve stručnosti lze uvést, že se obviněný neztotožňuje s právní kvalifikací skutku, pro který byl odsouzen. U trestného činu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. zpochybňuje naplnění zákonného znaku škody velkého rozsahu. Dále dovolatel polemizuje se závěry soudů ohledně existence subjektivní stránky trestného činu. Vytkl soudům, že při posuzování vědomí odsouzeného v době uzavírání či prodlužování smluv o vkladech vycházely ze skutečností, které v rozhodné době nemohly být obviněnému známy a obviněný tedy nemohl jednat s vědomím těchto skutečností. Závěr o tom, že obviněný jednal v nepřímém podvodném úmyslu, tj. že věděl, že nebude moci dostát svým závazkům v době, kdy na sebe tyto závazky převzal, nemají podle něj oporu v provedeném dokazování, když nebylo zjištěno, že by obviněný byl srozuměn s tím, že nebude moci dostát svým závazkům. V reakci na vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v Brně obviněný v doplnění svého dovolání zdůraznil, že otázku existence či neexistence subjektivní stránky považuje jednoznačně za otázku právní, neboť jde o právní posouzení dokazováním zjištěných skutečností.

V závěrečném petitu obviněný navrhl, aby dovolací soud z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. c), písm. g), písm. h) tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. 9 To 74/02, v celém jeho rozsahu a zrušil i vadné řízení, které předcházelo vydání tohoto rozsudku. Současně obviněný požádal předsedu senátu, aby ve smyslu § 265h odst. 3 tr. ř. bez zbytečného odkladu předložil spisy s návrhem na odklad výkonu rozhodnutí Nejvyššímu soudu České republiky.

K dovolání obviněného se písemně vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v Brně (dále jen „státní zástupce“) a uvedl, že námitka obviněného k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. je pouze výsledkem nepřesné interpretace citovaného ustanovení, a proto tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Tento dovolací důvod podle jeho názoru nelze uplatnit v případě jakéhokoli zkrácení obhajovacích práv obviněného, ale toliko tehdy, jestliže obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl. O takový případ půjde pouze tehdy, kdy byly úkony trestního řízení prováděny přesto, že byl dán některý z důvodů nutné obhajoby a obviněný si obhájce nezvolil ani mu nebyl ustanoven (v posuzovaném případě tak tomu není). Ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. státní zástupce připustil, že námitky týkající se výše vyplacených provizí jsou svým charakterem hraniční z hlediska posouzení, zda jde o námitky skutkové či právní, přesto ani tato část námitek není k uplatněnému dovolacímu důvodu relevantní. K pochybení v předmětné věci nedošlo ani při ukládání trestu. Obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon připouští a odpovídá trestní sazbě uvedené ve zvláštní části trestního zákona na trestný čin, jímž byl obviněný uznán vinným. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. tedy není podle státního zástupce dán ani v tomto případě.

Vzhledem k výše uvedenému státní zástupce Nejvyššímu soudu České republiky navrhl, aby podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné a aby toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací přezkoumal podle § 265i odst. 3, 4 tr. ř. napadený rozsudek, jakož i řízení, které mu předcházelo, a shledal, že dovolání obviněného s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. je důvodné.

Podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. lze dovolání podat, neměl-li obviněný v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl. Uvedenou právní formulací zákon vyjadřuje význam ústavně zaručeného práva na obhajobu vyjádřeného v čl. 37 odst. 2, čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Nejvyšší soud se neztotožnil se závěrem státního zástupce, že citované ustanovení § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. lze aplikovat toliko tehdy, jestliže je dán některý z důvodů nutné obhajoby a obviněný si obhájce nezvolil ani mu nebyl ustanoven. Právo na obhajobu patří mezi nejdůležitější procesní práva, které významnou měrou přispívá ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. ř.) a k spravedlivému meritornímu rozhodnutí. Jestliže tedy obviněný vykonal právo na obhajobu tím, že si obhájce zvolil, je třeba podle názoru Nejvyššího soudu mu i v tomto případě právo na obhajobu bezpodmínečně zaručit, a to v každém stadiu trestního řízení. To platí zvláště v případech, kdy obviněný, u něhož byly dány důvody nutné obhajoby podle § 36 odst. 3 tr. ř. si předtím, než mu byl obhájce ustanoven, obhájce zvolil (§ 38 odst. 1 tr. ř.). Nelze rovněž přehlédnout, že náš trestní řád je ve shodě s ústavou budován na zásadě priority volby obhájce (§ 33 odst. 1, § 37

odst. 2 tr. ř.) a tuto volbu je oprávněn obviněný učinit kdykoliv v průběhu trestního řízení, přičemž judikatura ani praxe nevylučují možnost, aby jednoho obviněného obhajovalo několik obhájců. Zpravidla je tomu tak ve věcech skutkově a právně složitých. V tomto případě je však třeba, aby jejich činnost byla koordinována a jednotliví obhájci vystupovali při řízení ve vzájemné návaznosti a shodě. Ústavní soud České republiky ve svém nálezu vyslovil názor, že každý z obhájců jedná za obviněného vždy a výlučně jeho jménem, přičemž takto prováděnou obhajobu v každé její fázi je třeba pokládat za jednotný procesní úkon, a proto je obhajoba dovršena teprve tehdy, je-li dána příležitost k jejímu uplatnění všem obhájcům, kteří se na obhajobě obviněného podílejí. To platí zejména pro zákonem stanovené lhůty, které jsou z procesního hlediska naplněny až okamžikem, kdy proběhnou vůči všem procesně zúčastněným osobám (§ 233 odst. 2 tr. ř.). Rozhodne-li orgán činný v trestním řízení ještě předtím, než zmiňované lhůty uplynou, rozhodl (před skončením zákonem stanovené lhůty) předčasně (viz III. ÚS 308/1997).

Z obsahu trestního spisu vyplývá, že dne 3. 10. 1997 bylo obviněnému sděleno obvinění pro trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. a pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. (jedná se tedy o případ nutné obhajoby ve smyslu § 36 odst. 3 tr. ř.). Dne 24. 8. 2000 obviněný (po vypovězení plné moci obhájcem JUDr. J. Š. ze dne 20. 9. 1999 - č. l. 1563) udělil plnou moc obhájci JUDr. J. Č. Tento obhájce poté, co dne 5. 4. 2001 obdržel rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 3. 2001, č. j. 16 T 32/99-1747, podal dne 11. 4. 2001 u tohoto soudu za obviněného blanketní odvolání s tím, že po poradě s klientem odvolání dodatečně odůvodní a učiní tak nejpozději do 27. 4. 2001. Dne 16. 5. 2001 byl spis soudem prvního stupně s předkládací zprávou předložen Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o odvolání (zdůvodnění odvolání v něm však není). Následně, dne 24. 5. 2001, obviněný udělil plnou moc obhájci JUDr. V. J., který za obviněného zdůvodnění odvolání podal u Vrchního soudu v Praze dne 16. 10. 2001. Doručenky k veřejným zasedáním, které odvolací soud postupně nařizoval (17. 10. 2001, 12. 11. 2001, 20. 2. 2002 a 3. 4. 2002), potvrzují, že o termínech veřejného zasedání byl vždy vyrozumíván pouze jeden z obhájců, a to JUDr. V. J. Ze spisu je také patrné, že jakmile byl spis odvolacím soudem vrácen soudu prvního stupně, podával JUDr. J. Č. za obviněného dne 15. 5. 2002 žádost o odklad výkonu trestu.

Ze shora uvedeného je nepochybné, že obviněný realizoval svoje právo na obhajobu tak, že vedle již dříve zvoleného obhájce (JUDr. J. Č.), si na plnou moc zvolil dalšího obhájce (JUDr. V. J.) a tuto volbu učinil ve stadiu řádného opravného řízení. Bez významu není ani okolnost, že se jedná o věc poměrně skutkově obsáhlou, a to nejen vzhledem k počtu poškozených, ale také ke škodě, v důsledku níž je obviněný ohrožen trestní sazbou v rozpětí od pěti do dvanácti let, není tedy vyloučeno, aby obviněný mohl využít volby dalšího obhájce, což obviněný učinil. Za této situace bylo povinností odvolacího soudu k veřejnému zasedání o odvolání obviněného ve smyslu § 233 odst. 2 tr. ř. předvolat oba obhájce. Nejvyšší soud se domnívá, že jen tak by bylo právo obviněného na obhajobu ve smyslu čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v plném rozsahu zajištěno.

Nejvyšší soud považuje rovněž za potřebné vyjádřit se k otázce plné moci a jejímu významu pro trestní řízení. Plnou mocí se v praxi prokazuje, že mezi obviněným a jeho obhájcem byla uzavřena tzv. smlouva o poskytování právních služeb (srov. § 1 až 3 zákona, dále i § 20 a § 22 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů). Přesto, že zákon o advokacii užívá označení „smlouva o poskytnutí právních služeb“, nejde z hlediska občanského zákoníku o samostatný nový smluvní typ, nýbrž o příkazní smlouvu podle § 724 a násl. občanského zákoníku, která je významně modifikována ustanoveními zákona o advokacii. Je třeba si uvědomit, že smlouva o poskytnutí právních služeb upravuje toliko vnitřní vztah mezi obhájcem a obviněným. To znamená, že navenek,

tj. vůči třetím osobám, se prokazuje ve formě plné moci jako jednostranné prohlášení zmocnitele o osobě zmocněnce a rozsahu jeho oprávnění jednat s účinky pro zmocnitele. Plná moc je - na rozdíl od smlouvy příkazní (§ 724 a násl. občanského zákoníku) - určena třetím osobám, s nimiž zmocněnec jménem zmocnitele právně jedná. Projevy vůle spojené s udělením, odvoláním či vypovězením plné moci jsou tedy pro orgány činné v trestním řízení právními úkony, které jsou určující pro závěr, zda obhájce obviněného může vykonávat v zastoupení obviněného procesní úkony, ke kterým byl zmocněn.

V plné míře se dosud vžitá praxe projevila v textu ustanovení § 37 odst. 2 tr. ř. ve znění zák. č. [265/2001](#) Sb. s účinností od 1. 1. 2002. Podle tohoto ustanovení je změna v osobě obhájce účinná teprve od okamžiku oznámení této skutečnosti orgánu činnému v trestním řízení. Je zřejmé, že od těchto případů je třeba důsledně odlišit možnost volby dalšího obhájce, kdy oba obhájci vykonávají nadále obhajobu obviněného společně. K těmto skutečnostem jsou orgány činné v trestním řízení povinny v každém případě přihlížet. V posuzované věci se měl tedy odvolací soud touto otázkou zabývat a vzít v úvahu na jedné straně to, že obviněný JUDr. J. Č. plnou moc neodvolal, na druhé straně také to, že ani ze strany obhájce nedošlo k odstoupení od smlouvy o poskytování služeb (§ 20 zákona o advokacii např. z toho důvodu, že obviněný neposkytuje potřebnou součinnost) a plnou moc obviněnému nevypověděl, neboť v tomto směru není ve spise žádný záznam. Odvolací soud tedy nemohl vycházet ze skutečnosti, že by si obviněný zvolil obhájce jiného.

Za této situace Nejvyšší soud, vycházející z výše uváděných skutečností, shledal, že dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. byl naplněn. Odvolací soud tím, že rozhodoval ve veřejném zasedání, aniž by o tomto zasedání oba obviněným zvolené obhájce řádně a včas uvědomil (§ 233 odst. 2 tr. ř.), porušil tímto postupem ústavně zaručené právo na obhajobu (čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), neboť jednomu z obhájců upřel výkon jeho jinak nesporného procesního práva. Dlužno dodat, oba obhájce si obviněný zvolil ještě před účinností novely trestního řádu provedenou zákonem č. [265/2001](#) Sb. (zde však platí výše uvedený nálezn Ústavního soudu). Vzhledem k tomu, že veřejné zasedání již probíhalo po 1. 1. 2002 (za účinnosti novely tr. řádu), bylo nezbytné, aby odvolací soud ve smyslu § 37 odst. 3 tr. ř. obviněnému k přijímání písemností a k vyrozumívání o úkonech trestního řízení jednoho z obhájců určil.

V souvislosti s předmětnou trestní věcí považuje Nejvyšší soud za potřebné upozornit také na to, že o odvolání obviněného bylo rozhodnuto tak, že rozsudek soudu prvního stupně byl odvolacím soudem zrušen a soud druhého stupně sám ve věci rozsudkem rozhodl. Z uvedeného tedy vyplývá, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. a vzhledem k uvedené skutečnosti by nemohlo přicházet v úvahu uplatnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Jestliže je dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. postaven tak, že je dán v případě, že obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona měl mít, je v dané trestní věci třeba posuzovat shora uvedené ustanovení trestního řádu v kontextu s ústavně zaručeným právem na obhajobu tak, jak bylo zakotveno nejen v jednotlivých ustanoveních trestního řádu v závislosti na znění čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ale také v souvislosti s již zmíněným nálezn Ústavního soudu. Při uvedeném náhledu na věc pak nelze za naplněný dovolací důvod § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. považovat pouze situaci, kdy v případech nutné obhajoby obviněný obhájce neměl, neboť si ho nezvolil, příp. mu nebyl ustanoven, ale také případy, kdy v řízení (před soudem) neměl jednoho ze dvou či více obhájců, např. již jen proto, že tento obhájce nebyl o prováděném úkonu vyrozuměn (a nedošlo k tomu, že by obviněný jednoho obhájce k přijímání písemností zmocnil, či byl určen předsedou senátu), neboť nepřítomnost tohoto druhého obhájce za situace, kdy nebyl o konání veřejného zasedání vyrozuměn, měla pro obviněného v řízení (před odvolacím soudem) ten důsledek,

že nemohl realizovat prostřednictvím tohoto obhájce, kterého podle zákona měl mít, svá obhajovací práva.

Vzhledem k tomu, že obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl, došlo k porušení jeho práva na obhajobu, které je svým charakterem závažným procesním pochybením, pro které je nutno veřejné zasedání u Vrchního soudu v Praze opakovat, rozhodl Nejvyšší soud tak /aniž by se dále jakkoli zabýval dovolacími důvody uplatněnými podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř./, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno. Za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. toto rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)